

Oog om oog, tand om tand

Christian Deterink

De onderzoeksjournalist

In het holst van de nacht zat Reggie Geiger achter het stuur van zijn langs de kant van de weg geparkeerde auto. Omdat de motor was uitgeschakeld en er geen enkel licht brandde, was hij van buiten nauwelijks zichtbaar. Maar dat was natuurlijk ook de bedoeling. Langzaam kauwend op een al lang niet meer vers broodje, staarde hij naar een woning aan de overzijde van de straat. Daar was het echter al uren even rustig als in de rest van de straat. Reggie zuchtte en vroeg zich niet voor het eerst af of hij zijn tijd aan het verdoen was. Had hij niet thuis moeten zitten om te studeren? Of gewoon moeten slapen, zoals een normaal mens zou doen? Morgenochtend werd hij immers gewoon weer verwacht aanwezig te zijn bij een werkcollege.

Maar toch zat hij dus hier, eindeloos te wachten op iets dat misschien nooit zou komen. Hij prentte zich in dat vele beroemde journalisten zo waren begonnen: 'playing the waiting game'. Het ontsluiten van een sensationele waarheid was maar al te vaak een kwestie van engelengeduld. Hoe lang hadden Woodward en Bernstein bijvoorbeeld wel niet zitten wachten, tot ze dan uiteindelijk getuige waren geweest van de inbraak in het Watergate-gebouw?

Niet dat hij zichzelf met deze grootheden wilde vergelijken; ten slotte was hij zelf nog maar een beginnend journalistje, die zelfs nog midden in zijn studie zat. Maar hij hield zichzelf wel graag voor dat hij beschikte over de juiste eigenschappen om een echt goede journalist te worden: nieuwsgierigheid, vasthoudendheid en opmerkzaamheid.

Precies die laatste eigenschap had er misschien wel voor gezorgd dat hem een goede maand geleden iets was opgevallen, dat de meeste anderen waarschijnlijk zou ontgaan. Namelijk dat zijn buurman wel een heel afwijkend dagritme had. Het was dat Reggie zo'n lichte slaper was, en bovendien zo'n gevoelige neus had, want anders was het hem vast ontgaan. Maar hoe dan ook bleek dat de buurman, Trevor Hawke dikwijls midden in de nacht thuis kwam. En wat dan nogal opvallend was, was dat hij dan diezelfde nacht nog soms zijn truck stond schoon te maken, of dingen aan het verbranden was in de allesbrander die op zijn veranda geïnstalleerd was. Het was allemaal misschien helemaal niet zo verdacht, als het niet zo vaak in het nieuws was, dat er een seriemoordenaar in de stad actief was.

En dat bracht Reggie dus uiteindelijk hier, posterend voor het huis waar Hawke enkele uren eerder naar binnen was gegaan. En sindsdien was het stil geweest. Alleen een gedempt licht dat door de dichtgetrokken gordijnen naar buiten scheen, verried dat er mensen binnen waren.

Hij schrok op toen hij iets meende te horen. Gealarmeerd draaide hij een raamde open. Hij hoorde het opnieuw, nu veel beter. Een gil, gesmoord, maar toch. Hij keek naar het huis en merkte heel vaag bewegende schaduwen op achter de gordijnen van de woonkamer. Er was iets gaande, dat was duidelijk. Hij beseftte dat hij iets moest doen en dat vervulde hem met angst. Hij vroeg zich opeens af

hoe goed hij dit doordacht had. Zijn intentie leek zo duidelijk: Hawke ontmaskeren als de seriemoordenaar die de stad al maanden teisterde en hiermee zijn eerste faam te oogsten als aanstormend journalist. Maar het plan was nooit geweest om zichzelf hierin te mengen en zich hierdoor in gebaar te brengen. Tegelijkertijd wist hij dat hij niet werkeloos kon toezien als Hawke echt een nieuw slachtoffer maakte.

Met een bonkend hard rommelde in zijn dashboard-kastje en vond het pistool dat daar lag. Nadat hij het achter zijn riem had gestoken, stapte hij uit. Zachtjes drukte hij het portier dicht om vooral geen geluid te maken. Vervolgens liep hij, licht gebogen, richting het huis. Er waren nog steeds donkere vormen te zien achter de gordijnen en Reggie hoorde gedempt stemgeluid. Hij liep de voortuin in en drukte zich tegen de houten wand van de woning. Oké, en nu? Hij keek om zich heen en pas nu merkte hij op dat de voordeur op een kier stond. Het kippenveld kroop omhoog op zijn armen. Opnieuw hoorde hij een gesmoorde kreet vanuit het huis komen; een kreet die duidelijk angst uitdrukte. Ook hoorde hij gestommel.

“Shit”, prevelde Reggie. Hij overwoog snel terug te rennen naar de auto en hier in de relatieve beschutting de politie te bellen. Maar hoe lang zouden zij erover doen om ter plaatse te zijn? Een kwartier? Twintig minuten? Hij had het sterke gevoel dat dit veel te laat zou zijn voor wat het ook was dat hier gebeurde. Reggie keek weer naar de deur en de nieuwsgierigheid kreeg bij hem de overhand: hij móest zien wat er gebeurde. Hij sloop richting de deur en drukte deze heel voorzichtig met de toppen van zijn vingers open. De deur draaide geluidloos naar binnen open. Reggie ademde langzaam uit. Hij keek voorzichtig langs de deurpost naar binnen. Een donkere hal. En opnieuw een gil, hoger nu, en dringender. Reggie kreunde zacht in zichzelf, maar stapte toch over de drempel de woning binnen. Zijn blik viel al snel op de deur die naar de woonkamer moest leiden. Terwijl hij er naar toe sloop, hoorde hij een zware stem zeggen: “Zo, en nu gaat het feest beginnen...” Hawke?

Ook de woonkamerdeur stond op een kier. Reggie duwde hem iets verder open en keek heel voorzichtig naar binnen. Wat hij zag, bezorgde hem spontaan rillingen. Midden in de kamer zat een vrouw vastgebonden op een stoel. Haar jurk was gescheurd en bebloed. Op haar mond zat een stuk duct-tape en haar ogen waren wijd geopend gesperd. Voor haar stond een forse man in een houthakkershemd. Ondanks dat Reggie alleen zijn rug zag, wist hij zeker wie het was. Maar wat veel onrustbarend was, was het lange mes dat losjes in diens hand hing. Het lemmet blonk in het schaarse licht.

Dus zijn vermoeden was juist geweest, besepte Reggie, opeens niet meer zeker wetend of hij hier nu blij mee moest zijn. Maar hij wist dat hij nu al te laat was om nog om te keren. Ademloos haalde hij het pistool achter zijn broekriem te voorschijn en stapte de kamer in, juist op het moment dat Hawke gromde; “Ik hoop dat je krijgt als een mager speenvarken, *bitch!*” Hij hief zijn mes, maar bevroor in zijn beweging toen Reggie onhandig tegen een de poot van een stoel stootte.

“Laat dat mes vallen”, bracht Reggie uit, zichzelf meteen vervloekend dat zijn stem zo onvast geklonken had. Hij richtte het pistool op Hawke. Deze draaide zich langzaam, als in slow motion om. Hij vorste Reggie met dichtgeknepen ogen.

“Wel, wel, als dat niet de buurjongen is”, smaalde de man, zonder enige angst of zelfs maar verbazing te tonen.

“Het mes, laat het vallen”, herhaalde Reggie.

Hawke bewoog het mes voor zijn ogen alsof hij het voor het eerst zag, “Dit mes?”, vroeg hij zogenaamd verbaasd. Hij liet een vinger langs het snijvlak glijden.

“Weet je wel wat voor een mes het is?” Hawke deed een stap naar voren, alsof hij het Reggie wilde graag laten zien.

“Stop of ik schiet”, schreeuwde Reggie harder dan hij had gewild.

Hawke glimlachte, alsof hij Reggie’s dwaasheid wel kon vergeven, “Een tranchelaar is het. Licht fijn in de hand, heeft een flexibel lemmet en is heel geschikt om grote stukken vlees te snijden op een snijplank. Uitstekend om vlees van botten te snijden, natuurlijk. Maar kijk eens naar deze scherpe

punt...” Hawke deed nog een stap dichterbij.

“Ik schiet!”, riep Reggie die ergens, heel ver weg, voelde dat hij in paniek was geraakt. Zijn trillende vinger lag tegen de trekker, maar hij durfde nog steeds niet over te halen.

“... die is uitstekend om heel precies iets te doorboren”, ging Hawke onverstoorbaar door, “zoals bijvoorbeeld een oog!” En met die woorden stortte de man zich in een plotselinge uitbarsting van woedende energie op Reggie. Reggie wist nog één keer te schieten, maar de kogel miste zijn belager volledig en sloeg in het plafond. Het volgende moment lag hij al op zijn rug op de vloer en liet Hawke boven hem zijn mes op hem neerkomen. Tot zijn afgrijzen beseft Reggie dat hij in praktijk ging brengen wat hij al gezegd had...

De vastgoedman

Het was een stralende dag toen Randolph Lanford uit de draaideuren stapte van de kantoorcolos waarin het bedrijf waar hij werkte was gevestigd. Met een vlugge beweging lifte hij de Christian Dior-zonnebril uit de zak van zijn jasje en zette deze op zijn neus. Het was druk op het trottoir van West Madison Street, maar hij bewoog zich meteen soepel en doelbewust tussen de menigte door.

“Echt ik beloof je, dit wordt een kat in het bakkie”, riep hij naar achteren naar de jongeman die na hem uit de draaideur te voorschijn was gekomen en hem nu probeerde bij te houden. Net als Randolph was hij gekleed in een zichtbaar duur en getailleerd pak. Hij veegde onhandig de koffie van zijn mouw die daar zojuist op was gemorst door een voorbijganger, en slikte zichtbaar een vloek in.

“Denk je, Rand?”

“Ik weet het wel zeker, Jeb”, grijnsde Rand, die nog steeds stevig door beende. Net zoals op andere kantoordagen was hij op weg naar Millennium Park, waar hij ook altijd bij hetzelfde tentje een café latte en broodje zou kopen, om dit vervolgens op te eten in de zon op een bankje, het liefst eentje met een goed uitzicht op Lake Michigan.

“En ook nog eens voor de huurprijs die we willen!”, vervolgde Rand. Hij had het nog steeds over de grote deal waar ze een groot deel van de ochtend mee bezig waren geweest. Deze betrof de mogelijke huur van een kantoorgebouw hier in Chicago door een grote farmaceutische firma. De hele ochtend hadden ze op de mogelijke huurders ingesproken.

“Wa-waarom denk je dat?”, vroeg zijn collega Jeb, die nog steeds moeite had om bij te blijven.

“Omdat ze niet meer kunnen weigeren!”, zei Rand, die zich omdraaide en zijn collega toe lachte, “Omdat ik ze het idee heb weten aan te praten dat dit een unieke mogelijkheid is!”

Ze waren aangekomen bij de kruising met State Street en Rand stapte zonder te kijken van de stoep de straat op. Meteen klonk de woedende claxon van een snel naderende autobus. Hij stopte midden in zijn beweging en zette vlug een stap naar achteren. Op hetzelfde moment daverde de bus op nog geen meter afstand voor hem langs.

“Ik heb ze zo lang proberen te overtuigen van alle nadelen”, vervolgde Rand in dezelfde toon, zich nog steeds richtend naar Jeb, “dat ze nu zeker weten dat ze het moeten doen.” Rand was ogenschijnlijk totaal onaangedaan over de bijna-aanrijding en Jeb staarde hem sprakeloos aan. Maar een moment later liep Rand alweer door, en moest Jeb zich wederom haasten om niet achterop te raken.

Enkele minuten later hadden ze het park bereikt. Rand en Jeb liepen inmiddels naast elkaar, maar Rand had nog steeds het hoogste woord.

“Het geeft allemaal weer aan hoe belangrijk een goede mentaliteit is in dit vak”, bracht hij uit bij wijze van conclusie: “Je moet slim zijn als een boekhouder, maar ook zo sluw als een straatvechter.”

Jeb knikte geestdriftig en herhaalde als een vlijtige leerling: “Een straatvechter inderdaad”.

Rand knikte tevreden en hief een vinger; "Je moet goed onthouden...", begon hij, voordat hij zich verstpapte en bijna onderuit ging. Hij vloekte en keek opzij. Hij zag dat hij was gestruikeld over de uitgestrekte arm van een man die bewegingloos op zijn buik op een parkbankje lag. De man was bepaald haveloos gekleed en er steeg een onmiskenbaar ranzige geur van hem op. Om het beeld te completeren lag naast hem op het bankje een goeddeels lege fles whisky.

"Godverdomme", vloekte Rand, die danig uit zijn humeur leek, "alweer zo'n verdomde zwerver. Waarom is dit onderkruipsel nog niet opgepakt door de politie?" Zijn toch al volle gezicht was opeens rood geworden van de woede. Jeb, die de nogal abrupte stemmingswisseling bij zijn collega maar al te goed merkte, hield zich wijselijk stil en stond er maar wat schutterig bij.

"Sterf toch! Insect!", siste Rand woedend en hij schopte vinnig tegen de arm van de zwerver. Die kreunde en kwam opeens schokkerig overeind, als een slecht bestuurd marionettenpop. Hij bracht wat onhoorbare kreten uit en hief zijn handen in een slechte imitatie van een bokser. Rand week even naar achteren, in verbazing dat zwerver zo plotsklaps tot leven was gekomen. Maar toen de zwerver een klap in het luchtledige maakte, kreeg de woede weer de overhand.

"Wat, me nog aanvallen ook?", gromde hij woedend. Hetzelfde moment haalde hij zelf uit en hij raakte de zwerver vol op de mond. Het was goed beschouwd niet eens een harde klap, maar het was voldoende voor de zwerver op achterwaarts op het bankje neer te kwakken. Hij bracht zijn hand naar zijn nu al bloedende mond en haalde er iets uit, een tand. Die liet hij verbijsterd door zijn vingers gaan.

Randolf draaide zichzelf in afschuw om, "Kom, Jeb, ik ben helemaal klaar met dit stuk verdriet." En met die woorden zetten ze zichzelf weer in beweging.

De seriemoordenaar

"Tonight is the night!"

De zin zong door het hoofd van de seriemoordenaar toen hij vanuit zijn geparkeerde auto zag dat de man eindelijk thuisgekomen was. Hij stond juist onhandig met één vrije arm de voordeur van het slot te halen, terwijl hij in zijn andere arm een papieren tas met boodschappen vasthield.

De man zou een leeg huis binnengaan, wist de seriemoordenaar al. Daarvoor had hij het huis lang genoeg in de gaten gehouden. Hij zou vrij spel hebben! Hij wachtte tot de man, van wie hij wist dat hij Noah Weiss heette, eindelijk zijn huis was binnengegaan en deed toen heel traag, bijna afwezig zijn rubberen handschoenen aan.

Onverwacht bewogen er lichten door de straat en hij bevroor in zijn bewegingen. Hij merkte hoe er van achteren een auto naderde. Zo laat in de nacht had hij die niet meer verwacht en hij vloekte in stilte. De auto naderde hem van achteren en hij gleed zo ver mogelijk omlaag in zijn zitting om zichzelf zoveel mogelijk ongezien te maken. Instinctmatig schermde hij het ooglapje op zijn linkeroog af met zijn hand, in het besef dat zo'n opvallend fysiek kenmerk precies hetgeen was wat een getuige straks niet moest kunnen navertellen. De auto passeerde hem intussen al en in een glimp zag de seriemoordenaar alleen een bestuurder zitten. De auto reed verder, leek af te remmen voor het huis tegenover dat van Weiss, maar reed toen verder, draaide een straathoek om en verdween uit beeld. De seriemoordenaar zuchtte opgelucht en werkte zich weer overeind. Werktuiglijk greep hij het leren

hoesje naast zich, opende het portier en stapte vervolgens uit.

De straat was tot zijn genoegen volledig donker en verlaten toen hij aanbelde bij Weiss. Het duurde heel lang voor er enige beweging merkbaar was in het huis en de seriemoordenaar was even bang dat Weiss helemaal niet meer zou opendoen. Maar toen ging eindelijk het licht in de hal aan en ging de deur naar binnen open. Weiss, gehuld in een badjas en zijn haren drogend met een handdoek, keek hem nijdig aan.

“Wat moet je?”

De seriemoordenaar glimlachte zijn vriendelijke lach, “Dag meneer Weiss. Ik wil u graag de prachtige messen-set laten zien die ik vandaag speciaal voor u in de aanbieding heb.” Hij opende het leren hoesje en onthulde een serie messen. “Dit is allemaal professioneel keukenmateriaal, begrijpt u. Topkwaliteit. Met natuurlijk een koksmes, een uitbeenmes...”

Weiss slaakte een woedende kreet, “Ben jij wel helemaal goed in je hoofd? Weet je wel hoe laat het is? En dan dit verkooppraatje? Wat denk je wel!” Hij had de deur met kracht voor de neus van de seriemoordenaar dichtgegooid, als die niet net zijn bouwvakkersschoen met stalen neus over de drempel had gezet.

“...een schilmes natuurlijk, voor het fijne snijwerk”, ging hij intussen door op meer verbeterden toon, “een fileermes, en... mijn favoriet: de tranchelaar!”

Weiss deed verbijsterd een stap naar achter en liet de handdoek op de grond glijden. Er was nu duidelijk angst in zijn ogen: “Jij... jij... Ik moet... Help!”, bracht hij uit.

De seriemoordenaar stapte snel helemaal over de drempel, terwijl hij een lang mes met een scherpe punt uit de hoes bevrijdde en de rest achteloos op de grond liet vallen.

“Help, help”, bracht Weiss nu wat luider uit, maar nog steeds veel te zacht om burenen te wekken, wist de seriemoordenaar. Een moment later drukte hij de voordeur al achter zich dicht. Hij toonde het mes aan zijn slachtoffer. “Kijk, dit is hem. Stevige handgreep, flexibel lemmeret.”

Weiss wankelde naar achteren, struikelde over de onderste tree en ging ruggelings hard onderuit. De seriemoordenaar beseftte dat het hem wel heel makkelijk werd gemaakt, deed twee stappen dichterbij, drukte zijn knie op de borst van Weiss, omklemde met zijn vrije hand de nog steeds natte haren van de man en bewoog het mes voor diens ogen.

“En nu gaan we zien hoe goed je met dit mes een oog kunt uitpikken”, beet de seriemoordenaar zijn slachtoffer toe, “En ik wil dat je je aandacht er goed bij hebt hoe dat voelt...”

Weiss slaakte een gil in doodsangst en probeerde vruchteloos zichzelf te bevrijden.

“... want het is het laatste dat je zult doen!”, vervolgde de seriemoordenaar. En daarna ging hij aan het werk.

De zwerver

“Leeft hij nog?”

“Geef hem eens een trap.”

“Niets.”

“Harder!”

De zwerver ontwaakte moeizaam uit zijn roes door de pijn omdat iemand zijn benen en armen bewerkte. Hij kromp verder ineem om zichzelf te beschermen en wenste dat het vanzelf weer overging. Maar toen kreeg hij nog een klap, nu tegen het hoofd en dat gaf hem eindelijk voldoende adrenaline om zijn ogen te openen. Om hem heen stonden drie figuren, merkte hij. Twee ervan hadden een fles met drank in hun hand. De derde maakte net op dat moment net een trappende beweging naar zijn hoofd die de zwerver met zijn handen afweerde. Een scherpe pijn gaf aan dat er misschien wel een vinger gebroken was.

“Aha, hij wordt eindelijk wakker”, lachte één van zijn aanvallers.

De zwerver probeerde te zeggen dat ze moesten stoppen en hem met rust moesten laten, maar kwam niet verder dan het uitstoten van enkele klanken.

“Zei hij iets?”

“Misschien moeten we hem wat opfrissen.”

“Ja!”

Voor de zwerver iets kon doen, goot één van aanvallers zijn fles op hem leeg. Het was bier, rook hij aan de moutige geur en het prikte in zijn ogen.

“Nie-niet”, bracht hij uit.

“Wat zeg je? Niet doen?”

“Hij had zeker al genoeg gehad!”

“Voor een heel leven ja. Een miserabele zuiplap is het! Moet je hem hier zien liggen tussen de afvalcontainers.”

“Zo wil je toch niet leven!”

De zwerver werkte zich moeizaam in een zittende positie en probeerde nog steeds het bier uit zijn ogen te wrijven.

“Ga weg... Klootzakken!”, bracht hij uit. Hij bekeek hen allemaal beter. Het waren goed geklede jonge mannen van ergens in de twintig. Ze kwamen overduidelijk net uit een feestje of zo, voor ze op hem gestuit waren, want ze maakten een tegelijk aangeschoten en uitgelaten indruk.

“Klootzakken, wij?”, vroeg de aanvoerder, die ook de fles op hem had leeggegoten, teatraal.

“Dat heb je fout, onderkruip: de klootzak ben jij!”

“Je kale bestaan doet pijn aan onze ogen. Je beledigt ons met ... je aanwezigheid!”

“Ja kun je niet gewoon dood gaan of zo!” De zwerver kreeg weer een paar schoppen, probeerde zich te verweren en kreeg ten slotte vat op een been van zijn aanvaller. Hij trok de jongen onderuit, die pardoos op zijn kont viel. In een wraakzuchtige roes werkte hij zich overeind.

“Hé, wat doe je nu, lummel?”

“Ja, dat zal je berouwen!”

Het was nu menens geworden, merkte de zwerver, want twee van jongens bewerkte hem met vuisten. Hij had geen schijn van kans, kreeg een rake klap op de zijkant van zijn gezicht, werd achterwaarts tegen een container geworpen en ging zwaar onderuit. De zwerver kreeg nog meer schoppen en slagen en de pijn drong niet eens meer geheel door in de roes waarin hij terecht raakte.

Hij kwam weer bij door felle klappen in zijn gezicht. De aanvoerder had zich over hem gebogen, “Dat krijg je ervan als je mijn vriend aanvalt”, siste hij. Diens blik viel op iets en hij trok het los. De zwerver begreep het meteen en voelde de woede in zich opvlammen.

“Niet dat!”, bracht hij uit. Hij proefde een metalige smaak in zijn mond en besepte dat het bloed moet zijn.

“Niet dit?”, grijnsde de aanvoerder triomfantelijk die het kettinkje voor zijn ogen bewoog dat hij had losgerukt, “Ben je hieraan gehecht of zo?”

“Geef hier”, bracht de zwerver in paniek uit. Hij probeerde zich overeind te werken, maar kreeg alweer een klap te verwerken.

De aanvoerder grijnsde nog breder, “Kijk nou, dit miserabel stuk vreten heeft iets van waarde bij zich.” Hij bekeek het beter: “Een kettinkje met een... tand eraan. Wat een waardeloos kermisprul! Niet, jongens?”

Hij oogstte instemmend gelach van zijn kompanen.

“Geef het terug!”, hijgde de zwerver opnieuw.

“Oh nee”, grijnsde de aanvoerder, “Dit houden we! Om je te straffen voor dat je Jeffrey pijn hebt gedaan!”

De zwerver probeerde zich overeind te werken, maar werd duizelig en viel weer om. De jongens lachten hard, keerden zich van hem af en liepen de steeg uit.

“Nee”, probeerde de zwerver nog, maar opnieuw slaagde hij er niet in om op te staan. Bloed uit

diverse wonden druppelde op de straatstenen.

“Wat zullen we met dit prul doen?”, hoorde hij de aanvoerder nog vragen.

“Gooi het maar weg.”

“Geef het aan een andere zwerver, dat is lachen.”

“Nee! Gooi het in het water!”

En dat was het laatste dat hij van hen hoorde.

Oog om oog...

De gevangenisbewaker opende de zware metalen deur en maakte een gemaakt galant gebaar met zijn arm.

“Meneer, als ik u mag verzoeken”, grijnsde hij.

“Als ik je een tip mag geven, zorg dat je hier niet meer terug komt!”, gromde de bewaker die aan de andere kant van Reggie stond, een grote zwarte man die Nickson heette. Hij wendde zich naar zijn collega: “Maar daar heb ik niet al teveel vertrouwen in. Wat jij?”

“Eens! Mijn grootmoeder, God hebbe haar ziel zei altijd: Eens tuig, altijd tuig!”

“Weinig subtiel, maar ik snap wat ze zei”. Nickson stak zijn hand uit naar Reggie en die kon niet veel anders doen dan hem schudden met zijn ene vrije hand. Met de andere hand hield hij het doosje vast met zijn schamele bezittingen. “Tot ziens!”

“Insgelijks”, wist Reggie met moeite uit te brengen, terwijl de woede door zijn lijf gonsde. Twee jaar had hij in de hel doorgebracht die deze gevangenis was en zelfs nu hij eindelijk in vrijheid werd gesteld moesten die klootzakken hem nog een trap nageven.

Zonder de andere bewaker nog een blik waardig te gunnen stapte hij over de drempel. En terwijl de deur zwaar achter hem dichtviel, liep hij door een passage die was alle zijden omgeven door hekwerk en prikkeldraad, tot hij eindelijk onder de poort door kwam en ècht buiten stond.

Hij keek om zich heen. Hij bevond zich op de stoep van wat een hele normale straat leek. Enkele auto's en wandelaars kwamen voorbij, maar niemand leek hem op te merken of veel aandacht aan hem te schenken. Van de passerende auto's stopte er geen enkele en er stond niemand op hem te wachten.

Het verbaasde hem geen moment. Zijn ouders en zus hadden zich van hem afgekeerd nadat hij was veroordeeld voor de moord op Annie Franklin, hoe onterecht dat allemaal ook was. Maar Reggie had inmiddels ook begrepen dat de kans dat die gerechtelijke dwaling ooit nog werd rechtgezet heel gering was. Trevor Hawke, de echte moordenaar, was namelijk niet lang nadat hij was veroordeeld, gedood. En met hem was de kans om nog vrijgesproken te worden, begraven. En was het droeve feit dat niet alleen zijn eigen familie hem verstoten had, maar zelfs zijn ex-vriendin. Hij had al anderhalve jaar niets meer van hem gehoord. Nee, het was duidelijk; hij stond er alleen voor....

Schuin tegenover het gevangeniscomplex bevond zich een bushalte, maar hij besloot dat hij geen seconde langer op deze plek wilde zijn. Hij ritste zijn jas dicht tegen de venijnige ochtendkou en besloot maar te gaan lopen. Waarheen, dat maakte niet uit...

Terwijl hij zo langs de straat liep, kwam de stad om hem heen langzaam tot leven. Het werd drukker op de weg met auto's en fietsers. Reggie beseftte dat hij ruim twee jaar ernaar had gesnakt

om weer deel uit te maken van dit leven, maar dat nu hij hier eenmaal weer liep, hij er niet blij mee kon zijn. Zijn leven was al verwoest. Niemand zou hem nog willen aannemen als 'ex-con' en de gedroomde carrière als journalist kon hij wel helemaal vergeten. Hij had zelfs geen idee waar hij nu naar toe moest...

Hij besloot op een straathoek een broodje te kopen en at dat hierna op bij een bushalte waar vandaan er bussen richting het centrum gingen.

"Kijk mam, een piraat!", hoorde hij een hoog stemmetje en toen hij omkeek zag hij dat een klein jongetje het had gezegd. Het kind werd meteen gecorrigeerd door zijn moeder, die daarna besmuikt zijn kant uitkeek. Reggie had sterk het idee dat het doosje in zijn hand hem weggaf als een ex-gedetineerde. Zouden er immers niet vaker mannen zoals hij hier een bus pakken? Hij voelde de woede in zich opvlammen en voelde een pijnsteek in zijn linkeroogkas, de plek waar het oog had gezeten dat Trevor Hawke (de echte moordenaar van Annie Franklin en niet hij!) had uitgestoken met dat mes!

Hij had blijkbaar iets te vinnig richting de moeder gekeken, want die draaide zich om en trok het kind ruw met zich mee. Reggie keek haar na terwijl hij onbewust over zijn ooglapje streek en er over dacht om haar te volgen tot waar ze woonde. Hij zou de kans afwachten tot ze eenmaal alleen thuis was en dan zou hij haar wel eens laten voelen hoe het was om een oog uitgestoken te krijgen!

De piepende remmen van een stoppende bus brachten hem weer bij positieven en Reggie, die zichzelf weer iets beter voelde bij de gedachte zich te wreken op iemand, stapte in...

... tand om tand

Randolf Lanford lag uitgestrekt op de bank en zijn hele appartement was in het duister gehuld van dit nachtelijke uur. De enige lichtbron was een kaarsje die op zijn Isamu Noguchi salontafel stond. Het was zo'n prul met stukjes gekleurd glas dat je waarschijnlijk kon kopen op vele toeristenmarkten in de wereld. Hij meende zich zelfs te herinneren het zelf gekocht te hebben in Casablanca, tijdens een weekend waarvan de details hem niet meer helder op het netvlies stonden: het was iets met een exclusief feest op een jacht, dancemuziek en coke, veel coke.

Een andere tijd, een ander leven.

Het weinige licht zorgde ervoor dat hij een vrijwel ongehinderd zicht had op de buitenwereld: de skyscrapers van downtown Chicago. Randolph herinnerde zich nog dat hij toen hier pas was komen wonen, vooral trots was over dat hij zich hier een appartement kon veroorloven: midden in het '*big capital*' van één van de grootste steden van Amerika. Toen Jeb een keer op bezoek was geweest, had Rand iets gezegd over dat die torens natuurlijk fallus-symbolen waren, of nog beter: een '*pissing contest*': wie was het beste, het verste, het hoogste? Randolph herinnerde zich nog dat Jeb had opgemerkt dat al die torens niet voor niets glimmend spiegelend glas hadden: het liefst zagen al die mensen die hier woonden of werkten hun eigen zelfvoldane bakkes er namelijk in weerspiegeld. Ze hadden er smakelijk om gelachen.

Een andere tijd.

Want nu kwamen al die skyscrapers eerder bedreigend op hem over. Als strenge bewakers, die het meteen zouden opmerken als iemand uit de pas liep of hier niet thuis hoorde. Vanuit al die ramen, verlicht of niet, kon hij maar al te goed 24 uur per dag in de gaten worden gehouden. En Rand wist dat het niet fraai was wat diegenen dan gezien hadden. Want de waarheid was dat hij volledig ingestort was na het ontslag op staande voet.

Hij kon het zich nog steeds bijna niet voorstellen, maar het onmogelijke was gebeurd: Whitlock was failliet gegaan en alle medewerkers was die rampzalige ochtend gevraagd om met onmiddellijke ingang het pand te verlaten. Iedereen had meteen begrepen men zo voorkwam dat iedereen nog zou proberen voor zichzelf te redden wat er te redden was, bijvoorbeeld door nog wat gelden weg te

sluizen. Maar dat maakte de klap er niet minder hard op.

Hij herinnerde zich nog hoe hij had besloten via een achteringang vanuit het souterrain het gebouw te verlaten. Het enige dat hij bij zich droeg was een doosje met wat persoonlijke spullen die hij in de haast nog bij elkaar had kunnen grijpen. Hij was naar buiten gestapt en had de metalen deur achter zich gesloten. Hij was via een trap uitgekomen in een donkere steeg waarin vooral vuilcontainers stonden en was natuurlijk snel doorgelopen, probeerend ongezien te blijven. Maar toch hadden mensen hem opgemerkt toen hij het trottoir van Wabash Avenue had bereikt en zich meteen probeerde te verschuilen tussen de andere wandelaars. Hij voelde hoe mensen naar hem wezen en smalende opmerkingen maakten. “Kijk, daar heb je er weer ééntje”, “Weer een rat die het zinkende schip verlaat!”, “Dat zal ze leren, de inhalige klootzakken!”, hij hoorde ze het bijna zeggen, op zo’n smalend en spottend toontje.

Rand was naar huis gevlucht, zijn riante appartement in downtown Chicago, van waaruit je zelfs een klein stukje van Lake Michigan kon zien. En vervolgens had hij nu alweer bijna drie weken zijn huis vrijwel niet verlaten. Nee, hij had ondergedoken gezeten, terwijl de catastrofe in volle hevigheid over hem heen was gekomen. Want het ongelooflijke feit was dat hij volledig aan de grond zat! Zelfs toen hij nog een riant salaris bij Whitlock toucheerde had hij zich dit appartement eigenlijk niet kunnen veroorloven en hij had al twee maanden achtergelopen met de huur. Hij had erop vertrouwd net op tijd wel weer ergens wat geld zou vrijkomen uit al zijn investeringen in risicovolle aandelen. En de laatste jaren was dat ook altijd gebeurd. Maar nu niet... want de beurzen waren gecrasht en het harde feit was dat al zijn geld in rook was opgegaan.

En zo was het al snel van kwaad naar erger gegaan. Rand had zijn vriendin of vrienden niet meer onder ogen durven komen. Om maar niet te spreken van de maatschappij die zijn appartement aan hem verhuurde. Alweer een week geleden had die hem afgesloten van het gas en het licht. En sindsdien had hij hier met name in het donker gezeten.

Rand begreep het nog steeds niet. Hoe kon alles zo snel anders worden? Hij had zijn welstand altijd als een vaststaand gegeven beschouwd. Hij kwam uit een gegoed nest en had altijd geleerd dat wie voor een kwartje geboren was, nooit een dubbeltje zou worden. Maar toch: de hele wereld leek opeens gekanteld.

Zijn blik viel op de verfrommelde krant die ergens op een straatbankje was tegengekomen tijdens een kort noodzakelijk tripje naar de 7-11 en die avond lusteloos had doorgebladerd. Hij moest opeens denken aan een artikeltje waar zijn oog op gevallen was: ‘*One-eyed killer* heeft bekend’. Het ging over een seriemoordenaar die gepakt was en die erom bekend stond de ogen van zijn slachtoffers, voor ze te vermoorden, uit te steken. Wat hem niet zozeer had verbaasd was niet eens zozeer dat de man maar één oog had, maar wel dat hij zei dat hij ooit zèlf slachtoffer was geweest van een eerdere seriemoordenaar, toen hij hem had geprobeerd te ontmaskeren. Dèze man, Trevor Hawke, wist hij nog, had een tijdje de voorpagina’s gedomineerd toen hij jaren geleden bij een spectaculair vuurgevecht met de politie om het leven gekomen.

Een slachtoffer, die een dader wordt, kortom! Maar ook: ‘*the hunter becomes the hunted*’. Het was deze omkering die heel erg bij Rand resoneerde, omdat het ook zijn eigen werkelijkheid weerspiegelde: de rijke wordt de arme, de succesvolle wordt de loser! Maar ook: de vastgoedman wordt de dakloze. Want dàt stond er op het punt te gebeuren: morgenochtend zouden mensen van de verhuurmaatschappij hem uit zijn appartement zetten. En hij kon niets meer doen om dat te voorkomen.

Hij zette de fles whisky aan zijn mond en nam een flinke slok, maar de drank kon de pijn niet weg branden; dat kon die allang niet meer. Al uren zat hij hier nu, te drinken en de daad uit te stellen waar hij al lang toe besloten had. Hij besloot dat het lang genoeg geduurd had. Na nog een slok kwam hij moeizaam overeind. Hij zette de fles met een veel te harde klap op de salontafel en pakte het kaarsje op. Het vlammetje flikkerde onrustig achter de stukjes gekleurd glas, alsof het schrok. Rand liep ermee naar de slaapkamer en zette het op de grond, recht onder de grote velours gordijnen. Hij

plofte neer op het onopgemaakte bed en staarde er gebiologeerd neer. Het duurde een tijdje, maar uiteindelijk begon de stof zwart te kleuren en te roken. En ten slotte verschenen er vlammen. Heel weifelend aanvankelijk, maar het vuur leek steeds meer zelfvertrouwen te vinden. Rand knikte tevreden, stond op en deed een broek en sneakers aan. Van het dressoir pakte hij de laatste biljetten contant geld die hij nog bezat. Terwijl de vlammen steeds gretiger om zich heen sloegen, besepte hij dat het tijd was! Hij liep naar de voordeur en wilde zijn appartement al voor een laatste moment verlaten, toen hij aan iets dacht. Zijn ketting, het geluksamulet dat hij al die jaren onder zijn peperdure overhemden had gedragen, die was hij nog vergeten! Hij vond het meteen op zijn nachtkastje en hing het om zijn nek. Aan het eenvoudige metalen kettinkje hing een tand, waarvan hij altijd had volgehouden dat het een drakentand was.